

Ljubimo ptičke.

Največje veselje Čebelove Anice so bili nedolžni ptički. Kako tudi ne? Saj je bila sama ljubezniva, vesela in živahna kakor ptiček na vejici. Bolj je ljubila te nežne živalice kot vse igrače, bolj kot poskočne jagenjčke, tudi bolj kot — šolske knjige.

Ko je pomladnega jutra začula veselo čivkanje in žgolenje ščinkovcev, senic, brlezov in še mnogo drugih krilatih pevcov, hitela je na vrt ter se z njimi radovala in pogovarjala. Gledala jih je, kako marljivo znašajo in pletejo gnezdeca, kako že nekateri pitajo lačne mladičke, ki vedno in vedno odpirajo kljunčke ter prosijo živeža. Ob takih prilikah je tudi Anica zapela veselo pesem, ki se je spajala z glasnim čvrčanjem in žgolenjem ptičev, in lahne pomladanske sapice so jo nesle mimo opojno duhtečega pomladnega cvetja kvišku, kvišku v slavo in hvalo večnemu Očetu.

Žvrgoleči zbor se je iskreno zahvaljeval mali deklici, ker ga je tako skrbno varovala po zimi gladu. Na to pa je mislila Anica že v jeseni. Napravila in posušila je bučnega semena, katero tako radi kljujejo samozavestni brlezi. Napravila je konopelnega zrnja, ki tako ugaja malim senicam; poleg tega si je po zimi izprosila od matere tudi malo ajde, ki jo tako spretno luščijo ščinkovci. Koliko skrbi in posla je imela Anica s ptiči, ko je pritisnila huda zima!

Vsako jutro je potresla na hišna okna različnega živeža za svoje ljubčke. Na vrtu je na deblo hruške položila deščico, ter tudi nanjo nasula drobtinic ali kaj drugega za bolj boječe ptičke, ki si ne upajo prifrčati na okno po hrane.

Treba je bilo potem paziti na potuhnjenega muca, da se ni neopažen splazil v bližini na prežo. Če je poredni brlez na oknu preveč svojevoljno izbiral le boljše bučne pečke, mu je bilo treba zažugati ali celo potrkati na okno in ga opomniti, da je skromnost tudi pri ptičih lepa čednost.

Ni čuda torej, da so krilati pevci spomladi najlepše prepevali na Aničinem vrtu in ji tako povračevali otroško skrb in ljubezen. Toda še na drug način je pokazala Anica svojo naklonjenost do ptičk. Le poslušajte!

Pri sosedovih so imeli pastirja Karola. Neusmiljen, hudoben deček je bil to, da malo takih. Koliko bi vedela o tem povedati živina, ki je bila njemu izročena na milost in nemilost! Koliko silnih udarcev je često pretrpela od svojega razsrjenega čuvaja. Tudi gledé ptičk je bil Karol čisto drugačnega mnenja kot Anica. Pozimi jih je lovil, pristrigel jim peroti, ter jih zaprl med okna. Res jim je dal včasih tudi kaj jesti, kaj, no v tem ni bil izbirčen. Ubogi jetniki so klaverno povešali glavice in zrlji skozi okno venkaj, kjer je bilo sicer mraz, a kjer vlada zlata svoboda, največji zaklad ljubih pevcev. — Nekaj časa jih je imel Karol zaprte, ko se jih je naveličal, jih je dal z nekim peklenskim veseljem — mačku, ter šel loviti drugih.

O tem groznem početju je kmalu zvedela tudi Anica. Hitela je k sosedovim, in res, Karol je imel v oknu dva ščinkovca. Anica je dobro vedela, kaka usoda ju kmalu čaka, to jo je v srce zbolelo. Začela je s solzami v očeh prositi Karola, naj ji izpusti, naj ne muči tako grozovito živalic, ki mu nista storili nikdar nič hudega, ampak ga vedno razveseljevali s svojim milodonečim petjem. Zaman! Hudobni Karol se je začel norčevati in še nalašč zamahnil s klobukom proti oknu, da sta ptička prestrašeno čivkajoč zafrfotala med okni. Anica je odšla žalostna domov. Dolgo časa je ugibala, kako bi rešila ptička iz hude ječe. Slednjič ji šine dobra misel v glavo.

Gospod katehet so pripovedovali v šoli o družbi svetega detinstva, ki odkupuje uboge zamorčke iz sužnosti. Zakaj ne bi tudi Anica odkupila ptičk in jim podelila lepe prostosti? Hitro steče v skrinjo, kjer je imela v mali škatljici nekaj desetic, darilo dobre tete.

Nekaj krajcarjev stisne v roko in veselega obraza hiti k sosedu. Karol je med tem ujel še senico in jo pustil med okni.

„Ali prodaš ptičke?“ ga nagovori vstopivša Anica. Karol jo malo neverjetno pogleda in pravi: „Seveda

jih prodam, če jih le kupiš. Čemu pa ti bodo? Gotovo imaš že kletko pripravljeno zanje, ne res? Včeraj pa si hotela mene pregovoriti, naj jih izpustim.“ Anica ne utegne odgovarjati na stavljeno vprašanje, ter brž vpraša za ceno.

„No, senico ti dam za en krajcar, ščinkovca, ki ga je težje ujeti, pa po dva krajcarja. Ali boš vzela oba?“

„Seveda“, odvrne Anica in našteje zahtevano svoto. Karol polovi ptičke, Anica jih dene v predpasnik in odhiti domov. Nese jih tja na vrt, razprostre predpasnik in trije krilati pevci so zleteli v visoko ozračje. Težko bi opisal sedaj Aničino veselje. Ko je rešeni ščinkovec zapel na bližnjem drevesu svoj čin, čin, čin, je Anica poskočila od veselja, tlesnila z rokami in odhitela v hišo. Preštela je še jedenkrat svoj denar, in zračunala, koliko jetnikov bo še rešila na ta način.

Sklenila je skrbno shraniti vsak krajcar in tudi sladkorja ne več kupiti, da bo imela le za ptičke.

Čitateljčki! Posnemajte Anico!

Fr.

Dobro jutro.

Andantino.

p

P. Angelik Hribar.

1. Do-bro ju-tro, ma - mi - ca,
2. Do-bro ju-tro, a - tek moj,